

DIPUTACIÓN DE ALICANTE

Costa Blanca ALICANTE

AJUNTAMENT DE GAIANES

Patronato Provincial de Turismo de la Costa Blanca
Tel. +34 965230160
Fax. +34 965230155
turismo@costablanca.org
www.costablanca.org

Oficina de turismo de Gaianes
Tel. +34 965 515 130
Fax +34 965 515 247
gaianes@gaianes.es
www.gaianes.es

CEMENTIRI

CEMENTERIO

CA A finals del segle XVIII i primeries del segle XIX, els monarques Carles III i Carles IV, varen emprendre una série d'ordres i mesures regular la construcció de cementiris fora de les poblacions, tot acabant aixi amb la pràctica comú i insalubre de soterrar en l'interior de les esglésies. En aquest context es procedirà a la construcció del cementiri de Gaianes, que a l'igual que els de les poblacions veïnes com Alcosser (datat el 1816), segueix una tipologia característica comú a aquest tipus de construccions. La porta d'accés dóna pas a un espai interior de forma quadrangular, tancat per un mur perimetral, on es combinaven les sepultures en terra i els panteons familiars. Malgrat les modificacions i ampliacions que ha sofert el cementiri, encara conserva els trets bàsics característics d'aquest tipus de construccions, com també, alguns dels panteons familiars.

ES A finales del siglo XVIII y principios del siglo XIX, los monarcas Carlos III y Carlos IV, emprendieron una serie de órdenes y medidas regular la construcción de cementerios fuera de las poblaciones, acabando así con la práctica común e insalubre de enterrar en el interior de las iglesias. En este contexto se procederá a la construcción del cementerio de Gaianes, que al igual que los de las poblaciones vecinas como Alcocer (fechado en 1816), sigue una tipología característica común a este tipo de construcciones. La puerta de acceso da paso a un espacio interior de forma cuadrangular, cerrado por un muro perimetral, donde se combinaban las sepulturas en tierra y los panteones familiares. A pesar de las modificaciones y ampliaciones que ha sufrido el cementerio, aún conserva los rasgos básicos característicos de este tipo de construcciones, como también, algunos de los panteones familiares.

CREU

CRUZ

CA A l'eixida del poble en direcció a Turballos, per l'antic camí a Albaida, podem veure una creu de pedra, molt comú als pobles valencians. Tot i que l'actual està datada al segle XX, ja que fou reconstruïda després de la Guerra Civil substituint a l'anterior, no deixa d'estar envolta del simbolisme originari d'aquest tipus de construcció. La seua funcionalitat religiosa, adaptada de les creences paganes, significava la protecció de la població davant els mals esperits que podien arribar des de fora pels camins.

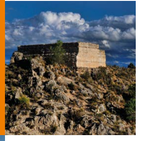
ES A la salida del pueblo en dirección a Turballos, por el antiguo camino a Albaida, podemos ver una cruz de piedra, muy común en los pueblos valencianos. Aunque el actual está datada en el siglo XX, ya que fue reconstruida después de la Guerra Civil sustituyendo al anterior, no deja de estar rodea del simbolismo originario de este tipo de construcción. Su funcionalidad religiosa, adaptada de las creencias paganas, significaba la protección de la población ante los malos espíritus que podían llegar desde fuera por los caminos.

GAIANES

VALENCIÀ
ESPAÑOL

PATRIMONI ARQUITECTÒNIC

Costa Blanca ALICANTE

www.gaianes.es

AJUNTAMENT DE GAIANES

CENTRE CULTURAL

CENTRO CULTURAL

Centre Cultural Júlia Pérez.
A finals del segle XIX i primeries del segle XX, per iniciativa de senyora Júlia Pérez Ferri, vidua i sense fills, i pertanyent a una família benestant de Gaianes, va decidir junt amb l'Arquebisbat de València constituir la Fundació de "Nostra Senyora del Carme" destinada a ser un Col·legi – Asil que estaria sota la cura d'unes religioses de la "Doctrina Cristiana". Amb aquesta finalitat, la senyora Júlia va donar a la fundació terres i béns, com també, va adquirir uns terrenys per a la construcció de l'edifici que albergaria el citat Col·legi – Asil. L'any 1919 s'inaugurà, i des d'aleshores, complint els objectius de la Fundació, entre els quals estava l'educació gratuïta dels xiquets i xiquetes d'1 a 6 anys, i l'atenció i cura dels ortes i ancians pobres. Malgrat la complicada situació econòmica amb la que poc a poc esdevingué la Fundació, no deixà d'exercir la seua formació docent i de cura d'ancians fins a l'any 1958, data en que les religioses abandonaren Gaianes. No obstant, la llavor com a escola bressol fou continuada per una veïna de la població, Josepa Torregrosa; tot realitzant-se també projeccions de cine. Durant la dècada dels '70 l'edifici anà caient en desús, i amb l'arribada del nou rector en Vicent Durbà, aquest emprengué els tràmits per disoldre la Fundació i arribar a uns acords amb l'Ajuntament per cedir l'edifici, que poc després passaria al consistori local bescanviant-lo per la casa Abadia. Aleshores, l'edifici esdevindrà Centre Cultural i també escola.

Centro Cultural Júlia Pérez.
A finales del siglo XIX y principios del siglo XX, por iniciativa de señora Julia Pérez Ferri, viuda y sin hijos, y perteneciente a una familia acomodada de Gaianes, decidió junto con el Arzobispado de Valencia constituir la Fundación de "Nuestra Señora del Carmen "destinada a ser un Colegio - Asilo que estaria bajo el cuidado de unas religiosas de la" Doctrina Cristiana ". Con este fin, la señora Julia dio a la fundación tierras y bienes, así como, adquirió unos terrenos para la construcción del edificio que albergaria el citado Colegio - Asilo. En 1919 se inauguró, y desde entonces, cumpliendo los objetivos de la Fundación, entre los que estaba la educación gratuita de los niños y niñas de 1 a 6 años, y la atención y cuidado de los huérfanos y ancianos pobres. A pesar de la complicada situación económica con la que poco a poco se convirtió en la Fundación, no dejó de ejercer su formación docente y de cuidado de ancianos hasta el año 1958, fecha en que las religiosas abandonaron Gaianes. Sin embargo, la semilla como escuela fue continuada por una vecina de la población, Josepa Torregrosa; realizando también proyecciones de cine. Durante la década de los '70 el edificio fue cayendo en desuso, y con la llegada del nuevo rector Vicent Durbà, éste emprendió los trámites para disolver la Fundación y llegar a unos acuerdos con el Ayuntamiento para ceder el edificio, que poco después pasaría al consistorio local intercambiandolo por la casa Abadía. Entonces, el edificio se convertirá en Centro Cultural y también escuela.

ERMITA

ERMITA

L'ermita de Sant Francesc de Paula.
Aquesta ermita, dedicada al patró del poble, està situada en la lloma del calvari, i data de primeries del segle XVIII. El conjunt arquitectònic es composa d'un pòrtic, la zona oratòria, la sagristia i la casa de l'ermità. A més, observarem un plafó ceràmic amb la representació del sant titular de l'edifici. En l'església parroquial, es conserva una relíquia del sant, la qual es duta en romeria a l'ermita amb la seua imatge.

La ermita de San Francisco de Paula.
Esta ermita, dedicada al patrón del pueblo, está situada en la loma del calvario, y fecha de principios del siglo XVIII. El conjunto arquitectónico se compone de un pórtico, la zona oratoria, la sacristía y la casa del ermitaño. Además, observaremos un panel cerámico con la representación del santo titular del edificio. En la iglesia parroquial, se conserva una reliquia del santo, la que se llevada en romeria a la ermita con su imagen.

ESGLÉSIA

IGLESIA

L'església de Sant Jaume Apòstol.
Sota l'advocació a Sant Jaume apòstol, va ser alçada al segle XVI sobre l'antiga mesquita, tot i que als segles posteriors sofrirà modificacions. Al voltant del 1542, s'erigirà en parròquia, separant-se de la de Cocentaina, i tenint com a annexes a Alcosser i Gaianes. Així, la composició arquitectònica de l'edifici, amb característiques renaixentistes, és molt similar a la que segueixen les esglésies de rectories morisques de la zona, datades cap a 1520. A més, podem trobar-ne una simbiosi d'estils arquitectònics i decoratius, fruit del pas del temps i de les intervencions realitzades al segle XVIII, i més recentment, al segle XX. Destacar la decoració neoclàssica de l'interior del temple, tot centrant-nos en l'altar major, datat cap a 1848.

La iglesia de Santiago Apóstol.
Bajo la advocación a Santiago apóstol, fue levantada en el siglo XVI sobre la antigua mezquita, aunque en los siglos posteriores sufrirá modificaciones. Alrededor del 1542, se erigirá en parroquia, separándose de la de Cocentaina, y teniendo como anexas a Alcocer y Gaianes. Así, la composición arquitectónica del edificio, con características renacentistas, es muy similar a la que siguen las iglesias de rectorías moriscas de la zona, fechadas hacia 1520. Además, podemos encontrar una simbiosis de estilos arquitectónicos y decorativos , fruto del paso del tiempo y de las intervenciones realizadas en el siglo XVIII, y más recientemente, en el siglo XX. Destacar la decoración neoclásica del interior del templo, todo centrándonos en el altar mayor, fechado hacia 1848.

HISTÒRIA I ENTORN

MUSEU ETNOLÒGIC - FONTS

HISTORIA Y ENTORNO · MUSEO ETNOLÓGICO - FUENTES

Museu Etnològic.
L'abolició dels drets feudals sobre les almàsseres o molins al segle XIX va motivar la proliferació d'almàsseres, moltes de les quals varen perdurar en funcionament fins ben entrat el segle XX. Gaianes n'és un bon exemple, i així, el Museu Etnològic està emplaçat en el lloc que albergà una antiga almàssera de la població. Aquest edifici ha estat restaurat i museïtzat per a ser un espai contenidor de les arrels i passat agrícola de la localitat.

Museo Etnològico.
La abolición de los derechos feudales sobre las almazaras o molinos en el siglo XIX motivó la proliferación de almazaras, muchas de las cuales han perdurado en funcionamiento hasta bien entrado el siglo XX. Gaianes es un buen ejemplo, y así, el Museo Etnológico está ubicado en el lugar que albergó una antigua almazara de la población. Este edificio ha sido restaurado y musealizado para ser un espacio contenedor de las raíces y pasado agrícola de la localidad.

Les fonts.
L'aigua, com a bé públic, era i és important per a tota una comunitat; sobretot abans de l'existència de les conduccions de l'aigua potable. Al segle XVIII l'excavació de mines per conduir l'aigua dels aqüífers subterranis del Benicadell fins al poble, ja cridà l'atenció del botànic Cavanilles

Las fuentes.
El agua, como bien público, era y es importante para toda una comunidad; sobre todo antes de la existencia de las conducciones de agua potable. En el siglo XVIII la excavación de minas para conducir el agua de los acuíferos subterráneos del Benicadell hasta el pueblo, ya llamó la atención del botánico Cavanilles.